

BARCELONA PRODUCCIÓ

JOAN PALLÉ I CAYETANO TRUYOLS***Ghost Rider***

14.02 – 21.04.2024

FAUST COM UN TEEN CONTEMPORANI

L'obra *Faust* de Goethe (1749-1832) comença amb un diàleg en què Déu li diu a Mefistòfil, un dimoni del folklore alemany considerat un subordinat de Satanàs encarregat de capturar ànimes, que no pot corrompre un home anomenat Faust, que, malgrat posseir molt coneixement, és terriblement infeliç. De fet, Faust, en el moment en què pretén treure's la vida a conseqüència d'aquesta insatisfacció eterna, sonen les campanes de Pasqua i decideix sortir a passejar amb el seu deixeble, de nom Wagner. És aleshores quan Mefistòfil fa aparició per oferir a Faust els plaers de la vida i fer un pacte en què accedeix a vendre-li l'ànima al diable a canvi de joventut, fins que mori absolutament complagut:

Faust. Goethe. *Escena del pacte.*

MEFISTÒFIL: *Uneix-te a mi. Durant aquests dies veuràs amb plaer quines són les meves arts. Et donaré el que no ha vist mai cap home.*

FAUST: *Què podràs donar-me tu, pobre diable? Algun dels teus ha arribat a comprendre mai les altres aspiracions de l'esperit humà? Què és el que ofereixes? Aliment que no sacia; or candent que, com el mercuri, s'esmuny de les mans sense descans; un joc en què no es guanya mai; una noia que, abraçada al meu pit, ja fa l'ullet i s'entén amb el més proper; el plaer esplèndid i diví de l'honor, que s'esvaeix com un meteor. Mostra'm fruits que es podreixin abans de néixer i arbres que verdegin de nou cada dia.*

MEFISTÒFIL: *No m'espanta un encàrrec com aquest; puc ben bé brindar-te aquests tresors.*

Però, bon amic, s'acosta el temps en què podrem gaudir en plena pau d'alguna cosa bona.

FAUST: *Si arriba el dia en què pugui jeure ociosament, amb tota tranquil·litat, em serà igual el que em passi; si aleshores aconsegueixes enganyar-me amb lloances fent que m'agradi a mi mateix, aquell serà per mi l'últim dia. En això consistirà la meva aposta.*

MEFISTÒFIL: *L'accepto!*

FAUST: *Xoca-la. Si mai dic davant un instant: "Atura't, ets tan bell!", pots lligar-me amb cadenes i amb gust m'enfonсарé. Aleshores podran sonar les campanades a morts, que seré lliure per servir-te. El rellotge s'haurà aturat, les busques hauran caigut i el temps s'haurà acabat per mi.*

El *Faust* que crea Goethe constitueix una ensenyança sobre la religió, la passió, la independència, la ciència com a dogma, l'amor i l'adolescència, un terme assentat socialment a partir de la dècada de 1950, ja que fins passada la dècada de 1920 la figura de l'adolescent no existia com a tal perquè, entre altres motius, la Revolució Industrial va ocupar-se que la infància desaparegués amb la incorporació de menors d'edat a la fàbrica, de classe social proletària, per descomptat. De fet, no és casualitat que l'imaginari social sobre la figura de l'adolescència estigui cobert de paraules com *rebel·lia*, *desobediència*, *llibertat* o *insubordinació*, ja que aquesta es popularitza amb pel·lícules tan icòniques com *Rebel sense causa* (1955), que planteja Dean com un adolescent problemàtic que marcarà una saga en la cultura visual que segueix

explotant-se en la contemporaneïtat. La figura de l'adolescència es basa en la sospita del món adult a causa de certes imposicions que representen el vell món, com la família, la feina o l'Estat, i, com a resultat, la joventut abraça altres models de vida amb sons de rock and roll i amb una filosofia resumida en un *carpe diem*. I és que la imatge social estandarditzada de l'adolescència forma la seva base en la concepció de l'antiheroisme, d'éssers vulnerables plens d'imperficcions i defectes, paradigma de l'ésser modern, protagonista que viu en la seva pròpia bombolla moral i que s'esforça per definir i construir els seus valors en un món canviant, intentant comprendre la societat en què viu. Així doncs, podem entendre la figura de l'skater, aquell que representa una masculinitat exageradament dramatitzada i estereotipada pròpia d'una cultura masculista, com un antiheroi que ha intentat adaptar-se a un escenari en què ja no encaixa? Quina herència ha resultat de la gènesi de l'adolescent insurrecte i nihilista que semblava anar en contra de tot? Com ha afectat en la nostra cultura visual l'imaginari d'una adolescència que brega amb els problemes moral i ètics? Va ser primer la identificació mediàtica o, per contra, va ser allò mediàtic el que va representar aquell tram d'edat que estava a punt de florir?

Daniel Gasol
Equip curatorial